

Amb *Cagadets de por*, l'última novel·la infantil publicada per Pasqual Alapont —aquesta darrera primavera del 2004—, la col·lecció «El Micalet Galàctic» d'Edicions Bromera ha arribat al número cent i, amb aquesta fita, la literatura per a infants al País Valencià ha aconseguit equiparar-se, almenys en quantitat, al ritme de producció del que sol ser habitual en altres literatures veïnes. De fet, si ens hi fixem, per exemple, sense anar més lluny en la resta de les col·leccions estatals d'àmbit lingüístic castellà, constatem que la majoria de les més destacades esdevingueren centenàries en volums al llarg dels anys noranta i, per tant —a hores d'ara— ja no és una notícia digna de ressaltar, de manera especialment significativa, la publicació de cap número cent. Però, al País Valencià i en la nostra llengua, sí que ho és, perquè cap altra col·lecció ho ha fet amb anterioritat. I ho és, fins i tot, també a Catalunya i en català, perquè, malgrat que ho hagen aconseguit algunes col·leccions emblemàtiques com, entre altres, «Els Grumets» de La Galera i «El Vaixell de Vapor» de Cruïlla, tampoc no ha estat, fins ara, una celebració massa freqüent.

Per això mateix, i per damunt de qualsevol altra consideració, el primer que cal fer és felicitar-nos tots per la consecució d'una dada que confirma el bon moment productiu que viu la literatura per a infants al País Valencià i que es mostra clarament, a més, amb la coexistència de nombroses col·leccions d'editorials valencianes, la majoria de les quals segueixen, amb pro-

## Quantitat, qualitat i canón en la literatura per a infants al País Valencià

fessionalitat, la senda oberta per «El Micalet Galàctic». En conseqüència, comptem ja amb editorials que aporten, any rere any, un volum considerable d'obres literàries infantils i que donen eixida a la capacitat i vitalitat creativa dels nostres escriptors, cada vegada més nombrosos i amb uns registres, afortunadament, diversificats en temes tractats i en gèneres utilitzats: narrativa, poesia i teatre.

Però, al mateix temps, aquesta salvable i desitjable riquesa numèrica ens hauria de fer reflexionar també sobre la necessitat de començar a valorar seriosament ja la qualitat literària de les produccions com a factor cada dia més determinant. Sens dubte, superat ja el període inicial dels anys setanta i vuitanta en què l'objectiu era la creació d'una literatura per a infants feta en català per autors valencians i consolidada, amb escriure, una infraestructura editorial i l'existència d'uns escriptors especialitzats i amb una obra continuada, és el moment de sol·licitar per part de tots els sectors implicats un nivell més elevat d'exigència, i d'autoexigència, a l'hora de decidir quines són les creacions literàries per a infants i joves que convé fer públiques i promoure per tal d'incitar el gust per la

lectura i transmetre a les generacions futures l'educació literària que una societat valenciana moderna i europea es mereix. Una educació literària que permeta als adults de demà esdevenir consumidors habituals de llibres i de cultura en la nostra llengua.

Per tant, assegurada la quantitat, cal reforçar-ne la qualitat, i per a fer-ho és precís i indispensable la presència i l'eficàcia d'una autèntica crítica especialitzada i instruída capaç d'orientar els mediadors i, fins i tot, els lectors. Una crítica que, amb coneixement de causa —mai amb ignorància atrevida—, analitza la producció actual i en destrie aquelles obres destacables mereixedores d'una major difusió, però que, alhora, es plantege també una revisió de la trajectòria històrica de la literatura feta per a infants i joves al nostre país durant els últims trenta anys. La literatura infantil i juvenil al País Valencià necessita la formulació d'un canón reconegut i assumit per una àmplia majoria d'usuaris. Un canón que, tenint en compte l'opinió dels experts, contemple la significació històrica d'obres com, per exemple, *El savi rei boig* d'E. de Lanuza o *El guardià de l'anell* de V. Pascual, però que també —sense menystenir-ne les anteriors— aposte per revalorar i ressaltar altres obres i autors que —des de la perspectiva actual— potser tenen un major mèrit literari. Tant de bo una celebració com la dels cent Micalets ajude a encetar-ne el debat!

Josep Antoni Fluixà

/INSTITUT INTERUNIVERSITARI DE FILOLOGIA VALENCIANA



### NOVETATS EDITORIALS

Caplletra 35. Monogràfic sobre adquisició de llengües, coordinat per Llorenç Comajoan i Manuel Pérez Saldanya, IIFV, 186 pàgs.

Biblioteca Sanchis Guarner:

63. Joaquim Anyó: *Tirant lo Blanch i Shakespeare: les fonts de Muchado about nothing*.

Symposia Philologica

F. Carbó, E. Balaguer i L. Meseguer (eds.): *Vicent Andrés Estellés*, Alacant 2004, 276 pàgs.